

молять Богу; а когато минували прѣзъ чюждѣ земѣ не обирали народа, както правила войска-та на Тилли и Валленштейна. Шведскый царь былъ отворенъ и благодаренъ чловѣкъ, още и голѣмъ юнакъ. На онова врѣмя католическа войска была обыколола градъ Магдебургъ, та Магдебургци-ти поискали помощь отъ Шведскый царь, и Густавъ Адолфъ ся приготвилъ да иде да имъ помогне. Нѣ Саксонскый курфирстъ (Иоаннъ Георгъ) още ся двоумилъ да ли да ся съѣззи съ Шведы-ты, или не, та за това не гы пуцалъ да минувать прѣзъ земѣ-тѣ му. Наскоро дошла вѣсть, че Магдебургъ погынѣлъ. Тилли призель града съ пристѣпъ, и го оставилъ на войници-ты си да го обержъ; нѣколко хыляды граждане были избити, и повече отъ половина-та града былъ изгоренъ. Много протестантскы князове, като чюли за бесчловѣчны-ты работы на католическѣ-тѣ войскѣ, тутакси прѣминѣли откакъ Шведы-ты. Тилли отышѣлъ въ Саксоніѣ, и призель Лейпцигъ. Едва тогава курфирстъ-тъ отышѣлъ до Густава Адолфа да го моли за помощь. Густавъ Адолфъ ся събралъ съ Саксонци-ты, и ся ударилъ съ Фердинандовѣ-тѣ войскѣ близо при Лейпцигъ. Старый Тилли, който до тогава не былъ надвиванъ, былъ разбитъ съвсѣмъ. Шведска-та войска отышла въ югозападнѣ Германіѣ; Тилли, кога прѣминувалъ прѣзъ еднѣ рѣкѣ, още еднажъ искалъ да ѣ загради пѣтя: нѣ пакъ былъ разбитъ, и раненъ лошо. Густавъ Адолфъ влѣзлъ въ столицѣ-тѣ на Баваріѣ, Мюнхенъ, и ся готвилъ да иде оттамъ възъ Вѣнѣ. Фердинандъ II, като видѣлъ, че работа-та отыва злѣ, зель пакъ да моли Валленштейна да събере новѣ войскѣ.

Смъртъ на Густава и Валленштейна. Валленштейнъ живѣлъ въ Прагѣ, токо-речи като царь; ималъ постояннѣ свитѣ; сарая му вардила голѣма стража; правилъ гостбы; нѣ не оставялъ и своѣ-тѣ си работѣ, и много мыслилъ за любимѣ-тѣ си астрологическѣ работѣ. (Валленштейнъ, като нѣкоп неговы съврѣмenniци, вѣрвалъ, че ужъ може да познае по звѣзды-ты що ще да бѣде за наирѣдъ, и другаръ въ тѣхъ